

ע"פ 838/16 - ריאד משרהאוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 838/16 - א'

לפני:
המבקש:
כבוד השופטת ע' ברון
ריאד משרהאוי

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין שניתן בבית המשפט
המחוזי בבאר שבע מיום 28.1.2016 בת"פ
37117-02-15 על ידי כבוד השופט י' עדן

9.2.2016

ל' בשבט התשע"ו

תאריך הישיבה:

בשם המבקש: עו"ד אחמד חמזה- יונס; עו"ד מונס יונס

בשם המשיבה:

עו"ד שרית משגב

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט י' עדן) בת"פ 37117-02-15 (הכרעת דין מיום 20.12.2015 וגזר דין מיום 28.1.2016). המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של מגע עם סוכן חוץ לפי סעיף 114(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת לפי סעיף 85(1)(ג) לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945 (להלן: תקנות ההגנה), איסור פעולה ברכוש טרור לפי סעיף 9(א)(1) לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005, וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין. כתב האישום מונה 12 אישומים, והמבקש זוכה מחמת הספק מהמיוחס לו באישום העשירי. על המבקש הושת עונש של 54 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; מאסר על תנאי; וכן קנס כספי בגובה של 100,000 ₪. המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין,

יוער כבר בפתח הדברים כי הערעור שהגיש המבקש עתיד להישמע במאוחד עם ע"פ 6434/15 מדינת ישראל נ' עבד אל חכים שביר (להלן: עניין שביר). זאת בהתאם להחלטת בית משפט זה בעניין שביר מיום 21.12.2015 (המשנה לנשיאה א' רובינשטיין, השופט צ' זילברטל והשופטת ד' ברק-ארז) שלפיה בערעורים עולה שאלה משפטית משותפת: פרשנות סעיף 85(1)(ג) לתקנות ההגנה בכל הנוגע לעבירות שבוצעו מחוץ לשטחה הריבוני של מדינת ישראל, קרי תחולת דיני העונשין של מדינת ישראל על תושבי רצועת עזה בגין מכירת סחורה אזורית לגורמי ארגון החמאס, העשויה לשמש את הארגון למטרות טרור כנגד מדינת ישראל.

הרקע לבקשה

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע המתאר מסכת אירועים שלפיה המבקש סיפק לארגון החמאס, אשר הוכרז כארגון טרוריסטי וכהתאחדות בלתי מותרת, מוצרי ואביזרי חשמל והנדסה. על פי עובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים המבקש עסק בסחר במוצרי ואביזרי חשמל והנדסה, בבעלותו עסק ברצועת עזה, והיה לו אישור כניסה לישראל לצורך עסקיו. על פי אישומים 1-9, המבקש מכר במשך השנים 2005-2015 (ובעיקר בין השנים 2012-2014) למוסדות ונציגים של ארגון החמאס אביזרים שונים כדוגמת מצברים, כבלי חשמל, כבלי טלפון, כבלי נחושת, זרקורים ועמודי חשמל מעץ לכבישים. על פי אישומים אלה, המבקש ידע כי הציוד שמכר לארגון החמאס הוא ציוד שמשמש את הארגון לפעילות טרור כנגד מדינת ישראל. בכתב האישום נאמר כי במעשיו של המבקש היה כדי לאפשר, לקדם או לממן ביצוע של מעשי טרור, וכי מעשיו מהווים מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, והכל באופן שיש בו כדי לפגוע בביטחון המדינה. באישום העשירי יוחסה למבקש עבירת איסור פעולה ברכוש טרור, שלפיה המבקש העביר סך של ₪ 1,000 לפעיל חמאס; ומאישום זה זוכה המבקש מחמת הספק. לפי האישום האחד עשר, במהלך מבצע "צוק איתן" מסר המבקש בשלוש הזדמנויות שונות לפעיל חמאס המתפקד כרואה חשבון במשרד ראש ממשלת חמאס, סכומי כסף הנעים בין 1,000 ל-2,000 ₪ בכל פעם, והמבקש ביקש ממנו לחלוק את הכסף בין חבריו, פעילי חמאס. לפי האישום השניים עשר, בתחילת שנת 2014 קיבל המבקש הזמנה למכשיר מגנומטר, רכש מבחור בישראל את המכשיר תמורת 5,000 דולר, הכניס את המגנומטר לתיקו והבריחו לרצועת עזה.

3. עיקר המחלוקת בין התביעה להגנה הייתה ביחס להתקיימות יסוד הידיעה של המבקש בנוגע לתפקיד הרוכשים והשתייכותם לארגון החמאס, וכן בנוגע למטרת הציוד הנמכר. עוד היו חלוקים הצדדים על פרשנות העבירה הקבועה בסעיף 85(1)(ג) לתקנות ההגנה שלפיה אדם עובר עבירה אם הוא "עושה כל עבודה או מבצע כל שירות בשביל התאחדות בלתי-מותרת"; ועל פרשנות סעיף 13(א)(1) לחוק העונשין שלפיו דיני העונשין של מדינת ישראל יחולו על עבירות חוץ אם הן בוצעו כנגד ביטחון המדינה. בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 20.12.2015 נקבע כי הוכח מעל לספק סביר כי המבקש ידע למי הוא מוכר את הציוד, ידע כי אלו פעילי חמאס, וידע כי ציוד שמכר לפעילי החמאס הוא כזה שהארגון עושה בו שימוש למטרות טרור נגד מדינת ישראל. המבקש הורשע בכל המיוחס לו בכתב האישום פרט לאישום העשירי שממנו זוכה כאמור מחמת הספק. למסקנתו הגיע בית המשפט המחוזי בהסתמך על הודעות המבקש במשטרה אשר מתייבות עם הזכ"דים שהוגשו בחקירתו בשב"כ, כמו גם בהסתמך על תוספות ראייתיות עצמאיות. בית המשפט לא נתן אמון בעדותו של המבקש בבית המשפט, והתרשמותו הישירה מהמבקש הובילה למסקנה כי עדותו הייתה מגמתית, כבושה בחלקה וכללה סתירות ואי דיוקים רבים. לעניין המחלוקת הפרשנית, בית המשפט אימץ פרשנות מרחיבה לעבירה של מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת. נקבע בהקשר זה כי האיסור המופיע בעבירה זו הינו על כל עבודה וכל שירות להתאחדות בלתי מותרת, ואין מקום לצמצם את המבחן על דרך של קביעה כי רק שירות הקרוב וקשור לליבת מטרות הארגון

ופעילותו נכנס לגדר הוראת הסעיף. המבחן הפרשני הנכון הוא, כך קבע בית המשפט המחוזי, אם יש בעבודה או בשירות כדי לאפשר, לסייע או לקדם את פעילות ההתאחדות הבלתי מותרת. ביחס לפרשנות סעיף 13 לחוק העונשין, קבע בית המשפט כי המעשים המיוחסים למבקש נכנסים בגדר "עבירת חוץ", באופן שעל מעשי המבקש חלים דיני העונשין של מדינת ישראל; וזאת מאחר שמעשי המבקש היוו מעשים "נגד ביטחון המדינה", כאמור בסעיף 13(א)(1) לחוק העונשין.

4. ביום 28.1.2016 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המבקש והשית עליו את העונשים המפורטים לעיל. בגזר הדין נקבע כי בביצוע העבירות ובאופן ביצוע פגע המבקש בערכים המוגנים של ביטחון המדינה ואזרחיה, בשלטון החוק, ובאפשרות לקיים מדיניות סחר המתירה העברת סחורה באישורים מתאימים. נאמר כי המבקש מכר ציוד בעל פוטנציאל לשימוש מסוכן כנגד מדינת ישראל, וזאת לגורמים עוינים ופעילי ארגון טרור, תוך התעלמות מופגנת מהסכנה הטמונה במעשיו. כן צוין כי בנטילת חלק בסיוע לארגון טרור עיון, יש כדי לתרום תרומה של ממש לפעילות הטרור, וזאת בפרט שעה שמדובר בציוד שהמבקש יודע כי הוא משמש את ארגון הטרור לפעילותו כנגד ישראל, חייליה ואזרחיה. עוד נקבע כי בענייננו אין מדובר בסיוע אזרחי גרידא, הואיל וכאמור מדובר בציוד אשר ארגון הטרור עושה בו שימוש גם לפעילות טרור. בית המשפט הוסיף וקבע כי החומרה של מכירת ציוד שהמבקש ידע כי הוא משמש לביצוע פעולות טרור אינה נופלת בחומרתה ממימון ארגון טרור. ביחס לשאלה אם מעשיו של המבקש מהווים אירוע אחד או אירועים נפרדים, קבע בית המשפט כי בנוגע לאישומים 1 עד 9 שעניינם מכירה וסחר של ציוד, מדובר במסכת עובדות דומה הנכנסת להגדרת אירוע אחד. עוד קבע בית המשפט כי האישום האחד-עשר מהווה אירוע נפרד, וזאת מאחר שבגין אישום זה הורשע המבקש בעבירה שונה של איסור פעילות ברכוש טרור, כאשר מדובר בהעברת כספים לפעיל חמאס. כך נקבע גם לגבי האישום השנים-עשר שעניינו הברחת מכשיר מגנומטר – מעשה שאינו קשור ישירות לפעילות אל מול ארגון הטרור, אלא פעולת הברחה המהווה קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. לאחר שסקר את מדיניות הענישה הנוהגת, בית המשפט קבע מתחם ענישה לכלל העבירות שבאישומים 1 עד 9 הנע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל; ביחס לאישום האחד-עשר קבע מתחם ענישה הנע בין 3 ל-9 חודשי מאסר; ביחס לאישום השנים-עשר נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר. כן נקבע כי לנוכח ההיבט הכלכלי בביצוע העבירות באישומים 1 עד 9, על הענישה לכלול גם קנס בסך של 100,000 ₪.

בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם הענישה ההולם, לא לקולא ולא לחומרא; אולם נקבע כי בהיעדר עבר פלילי, על הענישה להיות קרובה לרף התחתון המצטבר של העונשים. עוד נשקלה העובדה כי המבקש מרוחק מביתו ומשפחתו, גם לאחר ששוחרר למעצר בית. בסופו של יום, נגזר על המבקש עונש של 54 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 21.1.2015 ועד ליום 28.4.2015; מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים, לבל יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו על עבירה נוספת שלפיה הורשע; וכן קנס בסך 100,000 ש"ח או מאסר למשך 50 יום תחתיו. נקבע כי הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 90 יום ממתן גזר הדין ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.

5. עם מתן גזר הדין עתר המבקש לעכב את ביצוע העונש משום כוונתו להגיש ערעור. המדינה מצידה הסכימה למספר ימים להתארגנות, אולם התנגדה לעיכוב ביצוע העונש מעבר לכך. זאת מאחר שמדובר בתקופת מאסר ארוכה, והמבקש תושב רצועת עזה שיש חשש כי ימלט מהדין. המבקש בתשובה טען כי החשש להימלטות היה קיים בענייניו לכל אורך ההליך, ועובדה היא שהיה משוחרר ללא איזוק אלקטרוני גם בתקופה הסמוכה למתן גזר הדין, תוך שניתנו ערבויות מתאימות. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה לעיכוב ביצוע תחילת המאסר, וזאת לפרק זמן הנדרש להגשת ערעור. נקבע כי אמנם מדובר במאסר לתקופה משמעותית, אולם המבקש משוחרר מזה זמן ולא ניתן ללמוד על הפרה של תנאי שחרורו. משכך, קבע בית המשפט כי על המבקש להתייצב לתחילת ריצוי

המאסר בפועל ביום 13.3.2016 עד השעה 09:00 במתקן הכליאה דקל, וזאת בכפוף לכל החלטה אחרת.

עם מתן ההחלטה לעכב את ביצוע עונש המאסר ליום 13.3.2016, עתרה המדינה לכך שהמבקש ישהה במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני עד כניסתו למאסר. המדינה ציינה כי מלכתחילה המבקש היה עצור באיזוק אלקטרוני, אולם משביקש לאחרונה המבקש לשהות בבית אחר, עתה הוא שוהה בו ללא איזוק. בהינתן האמור, עתרה המדינה לכך שהמבקש ישוב לבית הקודם תחת תנאי פיקוח אלקטרוני או שיונתק איזוק אלקטרוני בבית שבו הוא שוהה כעת. בתגובה ציין בא-כוח המבקש כי מרשו שוהה במעצר בית בפיקוח של חמישה מפקחים חלופיים, כאשר אחד מהם תמיד נמצא איתו במקום מעצר הבית בכפר חורה. עם זאת, ציין בא-כוח המבקש כי לא יתנגד לאיזוק אלקטרוני, וזאת בתנאי שיתאפשר לו זמן התארגנות להגשת הערעור. לאחר ששמע את טענות הצדדים בעניין, קבע בית המשפט כי אין מקום לשינוי תנאי השחרור הכוללים פיקוח הדוק ומעצר בית מלא בפיקוח מספר ערבים חלופיים.

ביום 1.2.2016 הגיש המבקש ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי. בד בבד עם הגשת הערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין שבמסגרתה נתבקש להורות עוד כי המבקש רשאי לשוב לביתו שברצועת עזה.

הטענות בבקשה

6. בפתח הבקשה מציין המבקש כי הוא נעצר לראשונה ביום 21.1.2015 במסגרת פרשיה של סוחרים תושבי רצועת עזה ביחד עם סוחר בשם עבד אל חכים שביר (להלן: שביר). עניינם של השניים נדון בפני שני מותבים שונים בבית המשפט המחוזי בבאר שבע - עניינו של שביר נדון בפני השופט א' ביתן והמבקש נדון בפני השופט י' עדן. המבקש מציין כי עניינו של שביר הסתיים בהכרעת דין מיום 6.9.2015 שבה זוכה האחרון, אף שמדובר במעשים שטיבם זהה לאלו שבגינם הורשע המבקש. עוד בהקשר זה נטען כי השאלות המשפטיות שעולות בעניין שביר הן אותן שאלות משפטיות העולות בערעור שהגיש המבקש. המבקש מציין כי המדינה הגישה ערעור על הכרעת הדין בעניינו של שביר (עניין שביר הנזכר לעיל), וחרף הסיכוי ששביר יורשע בערכאת הערעור, בית משפט זה התיר לאותו שביר לחזור לרצועת עזה, שם מרכז חייו, בתנאים מגבילים. בבקשה נאמר כי ביום 21.12.2015 התקיים דיון בערעור בעניין שביר, שאז התברר כי הכרעת הדין בעניינו של המבקש עומדת בסתירה להכרעת הדין בעניינו של שביר. משכך, הורה ההרכב כי שני הערעורים יישמעו במאוחד. לנוכח האמור, המבקש עותר לעכב את ביצוע העונש עד למתן הכרעה סופית בערעור, ולאפשר לו לחזור לרצועת עזה בתנאים מגבילים (ערבות כספית וערבים ישראלים), באופן שמצבו ישווה למצבו של שביר. לעניין זה יוער כי בא-כוח המבקש הציע במהלך הדיון להקשיח את התנאים המגבילים על דרך של הוספת ערב נוסף, שלו היכרות ארוכת שנים עם המבקש. עוד הוצע כי אותו ערב נוסף יחתום על ערבות בסך של 100,000 ₪. הודגש כי המבקש לא הפר את תנאי השחרור והתייצב לכל הדיונים בעניינו, ומהתנהלותו ניתן ללמוד כי ראוי ליתן בו אמון.

7. המשיבה סבורה כי דין הבקשה להידחות. לטענתה, עניינו של שביר שונה מעניינו של המבקש; כך בעוד הכרעת הדין בעניינו של הראשון התמקדה בשאלה המשפטית-פרשנית של תחולת עבירת מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת על אדם שסיפק סחורה לאנשי חמאס בעזה, בעניינו של המבקש הוכרע עובדתית כי הוא ידע שמכר את הציוד לאנשי חמאס וכי הציוד שמכר הוא כזה שחמאס עושה בו שימוש למטרות טרור כנגד מדינת ישראל. משכך, נטען כי לעניינו של שביר אין כל נפקות בבחינת עיכוב ביצוע

העונשים שהוטלו על המבקש. עוד בהקשר זה מדגישה המשיבה כי המבקש הורשע ולא עומדת לו עוד חזקת החפות וכי הושת עליו עונש מאסר ממושך.

דיון והכרעה

8. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל חלקית, באופן זה שיעוכב ביצוע גזר הדין בעניינו של המבקש, אולם לא יותר לו לשוב לרצועת עזה, ואבאר.

ככלל, נאשם שנגזר עליו עונש של מאסר בפועל, שומה עליו להתחיל בריצוי עונשו מיד לאחר מתן גזר הדין. עיכוב ביצוע עונש מאסר ינתן רק במקרים שבהם קיימות נסיבות מיוחדות, שמשקלן גובר על משקל האינטרס הציבורי המתבטא באכיפה מיידית של הענישה (ראו ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)). הנטל הוא על המבקש את עיכוב ביצוע המאסר, לשכנע את בית המשפט שבנסיבות המקרה נסוג האינטרס הציבורי בביצוע מידי של המאסר מפני האינטרסים האחרים. במסגרת הבקשה לעיכוב ביצוע על בית המשפט לבחון, בין היתר, את חומרת העבירה ונסיבותיה; משך תקופת המאסר; חשש מהימלטות מאימת הדין; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש ונסיבותיו האישיות; אם היה משוחרר בערובה ולא הפר את התנאים המגבילים; ואם מדובר בערעור נגד הכרעת דין או שמא רק נגד גזר דין. על בית המשפט לאזן בין השיקולים ולבחון אם יש מקום לסטות מהכלל המורה שעונש המאסר יבוצע מיד לאחר מתן גזר הדין (ע"פ 8032/11 קמפה נ' מדינת ישראל (6.11.2011); ע"פ 5287/15 חיר נ' מדינת ישראל (10.8.2015); ע"פ 5203/15 נלסון נ' מדינת ישראל (6.8.2015)).

9. תחילה לשאלות המשפטיות המשותפות לעניין שביר ולערעור שהגיש המבקש. בהכרעת הדין בעניינו של שביר הוא זוכה מהעבירות העיקריות שיוחסו לו; וזאת, בין היתר, על יסוד פרשנות מצמצמת של השופט א' ביתן לעבירה לפי סעיף 85(1)(ג) לתקנות ההגנה שעניינה מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת. בגדר הניתוח הפרשני שערך השופט ביתן נקבע כי מכירת כבלי חשמל על ידי שביר לחמאס אינה עולה כדי ביצוע העבירה האמורה, וזאת משום שבגדרי העבירה דנן יבואו מעשים המצויים בליבת מטרות ארגון הטרור, ולא כל מתן שירות למי שמשתייך לארגון (במקרה של שביר - מכירת כבלי חשמל) הוא בגדר עבירה. עוד קבע השופט ביתן כי לפי סעיף 13 לחוק העונשין אין דיני העונשין של מדינת ישראל חלים על מעשיו של שביר, שלא התכוון לפגוע בביטחון המדינה. בהקשר זה נקבע כי נקודת האיזון הראויה - המאפשרת למדינת ישראל לשמור על האינטרסים החשובים לה ולא להפוך את כל סוחר רצועת עזה לעבריינים המופללים בכל אינטראקציה כלכלית עם גורמי השלטון שם - מצויה בהחלת דיני העונשין הישראליים רק על אותם מעשים שכוונו במיוחד לפגיעה בביטחון המדינה או כאלה שנסיונותיהם מלמדות על קיומה של סכנה מוחשית, בדרגת ודאות גבוהה, לפגיעה בביטחון המדינה.

מנגד, בהכרעת הדין בעניינו של המבקש, ביכר השופט י' עדן פרשנות מרחיבה לעבירה לפי סעיף 85(1)(ג) לתקנות ההגנה תוך שהוא דוחה את הפרשנות שניתנה לסעיף זה על ידי השופט ביתן בעניין שביר. בעניינו של המבקש נקבע כי עבירת מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת אינה מוגבלת למצבים שבהם ניתנים שירותים שהם בליבת הארגון ומטרותיו; זאת, בין היתר, בהסתמך על לשון הסעיף שלפיה נאסרו "כל עבודה" ו"כל שירות". משכך, קבע השופט עדן כי הפרשנות המצמצמת שניתנה לסעיף 85(1)(ג)

בעניין שביר סותרת את לשון החוק ואת כוונת המחוקק. באשר לתחולת דיני העונשין של מדינת ישראל על מעשיו של המבקש, דחה השופט עדן את הפרשנות שניתנה לסעיף 13 על ידי השופט ביתן בעניין שביר, וקבע כי סעיף 13 אינו דורש כתנאי לתחולתו יסוד של "כוונה" לפגיעה בביטחון המדינה או פגיעה שהיא ב"דרגת ודאות גבוהה".

לא בכדי תוארה המחלוקת המשפטית-פרשנית שלעיל. מן המקובץ עולה כי הן זיכוי של שביר והן הרשעתו של המבקש נסמכו על ניתוח משפטי ראשוני של סיטואציה עובדתית ייחודית של פעילות מסחרית הנעשית ברצועת עזה שבה שולט ארגון החמאס; וזאת שעה שבמסגרת אותה פעילות מסחרית מסופקים מוצרים לחמאס וניתנים לו שירותים שונים בעלי אופי אזרחי. במוקד שני התיקים מצויה הפרשנות המשפטית שיש ליתן לסעיף 13(ג) לתקנות ההגנה ולסעיף 13 לחוק העונשין, ודומה כי בשני התיקים ההכרעות בשאלות שבעובדה נגזרו במידה רבה מהפרשנות המשפטית המסוימת שניתנה בכל תיק לסוגיות דנן. ויודגש: מדובר בשאלות משפטיות עקרוניות שההכרעה בהן יכול שתשפיע הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין; זאת בפרט מקום שהקביעות העובדתיות שלפיהן המבקש ידע כי הוא מוכר את הציוד לפעילי חמאס שעלולים לעשות בו שימוש למטרות טרור, נראה שנסמכו על הפרשנות המשפטית המסוימת שניתנה לסוגיות שבמחלוקת. על כן, שעה שערעורו של המבקש מחייב הכרעה בסוגיות משפטיות שלהן השלכות רחב על תיקים קיימים ועל תיקים עתידיים, סבורתני כי נודע לעניין זה משקל משמעותי באשר לעיכוב ביצוע גזר הדין עד למתן הכרעה בערעור.

10. בנסיבות המקרה האינטרס הציבורי שבאכיפה מיידית של גזר הדין נסוג מפני שיקולים נוספים. המבקש נעדר עבר פלילי, וערעורו אינו מופנה רק כנגד חומרת העונש, אלא נסוב כאמור גם על הכרעת דין המבוססת, בין היתר, על הכרעות בשאלות משפטיות מובהקות. המבקש מצוי עתה בשוב חורה בתנאי מעצר בית מלא ובפיקוח מספר ערבים, וזאת לאחר שנדרש להפקיד סך של 100,000 ₪. כעולה מהחלטת בית המשפט המחוזי, לא ניתן ללמוד על הפרה של תנאי השחרור מצידו של המבקש, ואף לא נטען אחרת. אולם מאחר שעסקינן במי שכבר הורשע בדין ומשכך לא עומדת לו עוד חזקת החפות, קיים חשש כי המבקש יימלט מן הדין. בשל כך אני סבורה כי בשונה מעניינו של שביר, אין לאפשר למבקש לשוב לרצועת עזה; ועם זאת יש מקום לעכב את ביצוע גזר הדין, תוך עיבוי תנאי השחרור באופן הבא: כתנאי לעיכוב ביצוע גזר הדין על המבקש להציע ערב נוסף שיחתום על ערבות צד ג' בסך של 100,000 ₪. לבסוף, אציין כי חובה על המבקש להמשיך ולהתייצב לדיונים בבית המשפט ככל שיידרש, שאם לא יעשה כן ניתן יהיה לחלט את הפיקדון שהופקד על ידו ולחייב את ערביו בתשלום הערבויות, כמו גם להורות כי ירצה את עונשו באופן מידי.

על המבקש להמציא לבית המשפט המחוזי לבחינתו את פרטי הערב הנוסף המוצע על ידו שאף יחתום על ערבות כאמור בסך של 100,000 ₪ כתנאי לעיכוב ביצוע גזר הדין, וזאת עד ליום 1.3.2016. בהינתן האמור, הבקשה מתקבלת באופן זה שביצוע גזר הדין יעוכב עד להכרעה בערעור; אולם נאסר על המבקש לשוב לרצועת עזה. המבקש יוותר משוחרר במעצר בית מלא בפיקוח הדוק של מספר ערבים חלופיים, כאמור בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 28.1.2016. יתר תנאי השחרור שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי יוותרו על כנם.

ניתנה היום, ה' באדר א' התשע"ו (14.2.2016).

